

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 4. maj 2006
Kontor: Kommunaladm. kt.
J.nr.: 2006-2400-34
Sagsbeh.: MWP

**Besvarelse af spørgsmål nr. 2 (L 189 – spørgsmål 2),
som Folketingets Kommunaludvalg har stillet til inden-
rigs- og sundhedsministeren den 19. april 2006**

Spørgsmål 2:

"Hvad er oprindelsen til fastsættelse af den lavere procent for opkrævning af dækningsafgift for ejendomme under spørgsmål 1, litra b. – d. i forhold til litra a. – ejendomme?"

Svar:

Bestemmelsen hvorved der gives primærkommuner adgang til at påligne grundværdien af statsligt ejede ejendomme dækningsafgift med en sats, der svarer til vedkommende kommunes grundskyldpromille, blev indsat i ejendomsskatteoven ved lov nr. 250 af 6. juni 1985.

Det følger af de specielle bemærkninger til lovforslaget at:

"Ændringsforslagene skal ses i sammenhæng med regeringens overvejelser omkring de kommunale bloktilskud for 1985 og 1986, som bl.a. har omfattet Københavns kommunes økonomiske problemer.

Det har blandt andet resulteret i, at regeringen har foreslået, at der i årene 1986-90 ydes kommunen et særligt tilskud på 250 mill. kr.

Med hensyn til dette tilskud henvises til punkt 5 i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner (Omberegning af tilskudsned-sættelse for 1985, tilskudsned-sættelse for 1986), som ministeren har fremsat den 24. april 1985, lovforslag nr. L 227.

I tilknytning til forslaget om dette særtilskud har regeringen tilkendegivet, at den vil søge gennemført en ændring af den kommunale ejendomsskatte- lov, som giver kommunerne ret til at beskatte statsligt ejede ejendomme på samme måde som privat ejede erhvervsjendomme.

Nærværende ændringsforslag går ud på med virkning fra og med skatte- året 1986 at gennemføre denne ændring, der specielt vil have betydning for Københavns kommune med de mange statsejendomme.

Der foreslås en ændring af gældende lovs § 23 om dækningsafgift af of- fentlige ejendomme. Denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med lovens § 7, hvorefter ejendomme, der tilhører det offentlige (stat, kommuner og amtskommuner), normalt er fritaget for at skulle svare kommunal og amtskommunal grundskyld.

Til gengæld har kommuner og amtskommuner i henhold til lovens § 23 mu- lighed for at bestemme, at der i stedet skal svares dækningsafgift af så- danne ejendomes grundværdi og forskelsværdi. Afgiften af grundværdien

svares med halvdelen af vedkommende (amts)kommunes grundskyldpromille, dog højst med 10 promille. I Københavns og Frederiksberg kommuner kan afgiften yderligere opkræves med halvdelen af den promille, hvorved amtskommunal grundskyld opkræves i det øvrige land. (Promillen i de to kommuner er således 15 for 1985).

Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af amtsrådet/kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner. I Københavns og Frederiksberg kommuner 8,75.

Ændringsforslaget indebærer, at primærkommunerne – herunder Københavns og Frederiksberg kommuner – fra og med skatteåret 1986 får adgang til at opkræve dækningsafgiften af grundværdien af ejendomme, der tilhører staten, med deres almindelige grundskyldpromille. Det vil for Københavns vedkommende – taget efter 1985-satsterne – betyde, at promillen kan sættes op fra 15 til 47.

Reglerne om dækningsafgift af grundværdien forbliver uændrede for så vidt angår ejendomme, der tilhører kommuner og amtskommuner, og for så vidt angår amtskommunernes adgang til at opkræve dækningsafgift af statslige ejendomme.

Reglerne om dækningsafgift af forskelsværdien af offentlige ejendomme forbliver i det hele uændrede, altså både for så vidt angår statslige, kommunale og amtskommunale ejendomme.

Da den foreslåede ændring alene vedrører skattebetalinger mellem staten og kommunerne, er der reelt tale om en form for øget statstilskud til kommunerne. Statens merudgift vil derfor efter den almindelige praksis blive kompenseret over totalbalanceprincippet.

Den enkelte kommunes merprovenu vil afhænge af dens andel af den samlede grundværdi for statslige ejendomme sammenholdt med kommunens grundskyldpromille.

Der foretages ingen central registrering af grundværdien af ejendomme, der helt eller delvis tilhører staten. Indenrigsministeriet har imidlertid fra hovedparten af landets kommuner indhentet oplysninger om værdien af disse grunde.

[..]

Det fremgår, at især Københavns kommune vil få et øget provenu. Af de ca. 63 mill. kr., som tilfalder de 251 kommuner, vil Københavns kommune således få ca. 48 mill. kr.

Der er ved disse beregninger ikke taget hensyn til, at de generelle tilskud til kommunerne vil blive reduceret med ca. 63 mill. kr. Medtages denne nedsættelse, vil Københavns kommunes gevinst skulle nedsættes med ca. 6,5 mill. kr. Det skal understreges, at de angivne talstørrelser hviler på ufuldstændige skøn.

Regeringen har fundet det mest hensigtsmæssigt, at omlægningen ikke herudover får bydefordelingsmæssige konsekvenser. Forhøjelsen af ejendomsbeskatningen af statslige ejendomme er derfor udformet som en dækningsafgift, hvorved bemærkes, at dækningsafgift i modsætning til grundskyld ikke indgår i opgørelsen af de kommunale beskatningsgrundlag, der anvendes i de kommunale udligningsordninger.”

Ovenstående citat redegør for baggrunden for, at der kan fastsættes en højere procent for opkrævning af dækningsafgift af statslige ejendomme, end af øvrige offentlige ejendomme. Derudover redegør citatet for oprindelsen til fastsættelsen af den lavere procent for opkrævning af dækningsafgift for statslige ejendomme beliggende i øvrige amter end København, Frederiksberg og Bornholm, jf. spørgsmål nr. 3 (L 189 – spørgsmål 3).

Baggrunden og de nærmere regler for de to former for dækningsafgift i ejendomsskattelovens § 23 og § 23 A er forskellige. De offentlige ejendomme nyder i princippet fritagelse for grundskyld efter ejendomsskattelovens § 1, stk. 1, litra b eller § 7, stk. 3. Hvis en kommune beslutter, at der i kommunen skal svares dækningsafgift efter § 23, omfattes de offentlige ejendomme, herunder statens, af afgiftspligten, uanset om de anvendes til kontor, forretning m.v. Staten tilhørende skoler, sygehuse, museer m.v. svarer således dækningsafgift efter § 23. Private institutioner tilhørende skoler, klinikker m.v. svarer derimod ikke dækningsafgift efter § 23 A, da de ikke anvendes til kontor m.v.

Selvom det fremgår af bestemmelsen i § 23, at dækningsafgiften opkræves som bidrag til de udgifter, de pågældende ejendomme medfører for kommunen, kræves det ikke, at kommunalbestyrelsen over for tilsynsmyndigheden eller andre skal kunne dokumentere, at afgiften er fornøden til dækning af udgifterne til gader, veje, parkeringspladser og brandvæsen m.v. Betegnelsen dækningsafgift angiver således, at afgiften har til formål at skaffe vedkommende kommune dækning for visse udgifter, som de afgiftspligtige ejendomme påfører beliggenhedskommunen.

Dækningsafgift efter § 23 A er derimod en tillægsafgift som kommunalbestyrelsen kan beslutte at opkræve, som bidrag til de udgifter, som visse ejendomme medfører for kommunen. Det kræves ikke, at kommunen skal kunne dokumentere, at afgiften er fornøden til dækning af udgifter, eller at ejendommene rent faktisk skal påføre kommunen udgifter til veje, brandvæsen m.v.

På trods af, at betegnelsen "dækningsafgift" således vedrører såvel både den i § 23 nævnte afgift af visse offentlige ejendomme samt den tillægsafgift, der efter § 23 A kan pålignes private kontor- og forretningsejendomme, er der ikke nogen sådan sammenhæng mellem de to former for dækningsafgift, der kan begrunde, at dækningsafgiften opkræves med samme promille.

Der kan således ikke nærmere redegøres for, hvad oprindelsen er, til fastsættelse af den lavere procent for opkrævning af dækningsafgift for statsligt ejede ejendomme i forhold til ejendomme, der anvendes til kontor, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.

Endvidere kan der ikke nærmere redegøres for forholdet mellem opkrævning af dækningsafgift af statslige ejendomme i forhold til private ejendomme, der anvendes til landbrug, gartneri, planteskole, frugtplantage eller

skovbrug, da der ikke opkræves dækningsafgift af land- og skovbrugsejendomme m.v.